

РЕШЕНИЕ

№ 743

гр. София, 07.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 12.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9538** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от [фирма], представлявано от изпълнителните директори Й. Ц. и Р. Б., чрез пълномощник адв. Ц., против Комисия за финансов надзор (КФН) за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 924 лв., от които 444 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 1361/2017г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав, и 480 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 5011/2018г. по описа на Административен съд София-град, XX касационен състав във връзка с обжалване на Наказателно постановление (НП) № Р-10-624/13.12.2016г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, ведно със законната лихва, считано от 27.12.2018г. /датата на влизане в сила на съдебното решение/ до окончателното плащане на сумата.

В съдебно заседание процесуален представител на ищеца не се явява. По делото е постъпила молба от ищеца, чрез пълномощник адв. Я., в която поддържа исковата молба по основание и размер, като моли съдът да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител юрк. С., депозира отговор по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК, с който оспорва исковата молба по

основание и размер. Сочи, че в случая не е налице незаконосъобразен акт, тъй като наказателното постановление е отменено поради влязъл в сила нов по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Освен това ищецът е юридическо лице – застраховател, при който има назначени служители с юридическо образование на длъжност „юрисконсулт“. По делото не са представени доказателства, че всички юрисконсулти на [фирма] са били възпрепятствани да осъществяват процесуално представителство в производствата пред СРС и АССГ, което да е наложило ангажиране на адвокат. Излагат се и доводи за липса на договор за правна защита и съдействие, както и се оспорват представените доказателства, удостоверяващи заплащане на адвокатски хонорар.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. С., който счита предявеният иск за неоснователен и недоказан, поради което моли да бъде оставен без уважение. При условията на евентуалност моли да бъде намалено претендираното от ищеца обезщетение, както по главния, така и по акцесорния иск. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатското възнаграждение за настоящото производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковата молба е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС е образувано по жалба на [фирма] против Наказателно постановление № Р-10-624/13.12.2016г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 8а, ал. 4 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 27/2006г. /отм./ и чл. 68, ал. 5 от КЗ /отм./

По делото /л. 55 по н.а.х.д. № 1361/2017г. по описа на СРС/ е приложено пълномощно от 01.11.2017г., с което представляващите [фирма] са упълномощили Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ да осъществява от името и за сметка на застрахователя процесуално представителство и защита на правата и интересите на дружеството по н.а.х.д. № 1361/2017г. по описа на СРС, 6-ти състав, до окончателното приключване на съдебното производство с влязъл в сила съдебен акт. Предвидено е представителството да бъде осъществявано от всеки един от съдружниците в адвокатското дружество – адв. З. В. и адв. Т. Я.. Адв. Я. е участвала в съдебното заседание на 13.12.2017г., като е направила доказателствено искане за допускане на съдебно-техническа експертиза с конкретно формулирани въпроси. Адв. Я. е взела участие и в съдебното заседание на 07.03.2018г., когато делото е обявено за решаване, като е представила писмени бележки по съществото на спора.

Адв. Я. е взела участие и в съдебното заседание на 29.06.2018г. по КНАХД № 5011/2018г. по описа на АССГ, XX к.с., както и е представила писмени бележки по съществото на спора.

С решение от 10.04.2018г., постановено по н.а.х.д. № 1361/2017г. по описа на Софийския районен съд, е отменено Наказателно постановление № Р-10-624/13.12.2016г., издадено от заместник-председателя на КФН. Решението е оставено в сила с решение № 7867 от 27.12.2018г., постановено по к.н.а.х.д. № 5011/2018г. по описа на Административен съд София-град, XX к.с.

Пред настоящата инстанция ищецът представя договор за правна защита и съдействие от 01.11.2017г., сключен между ЗД [фирма] /възложител/ и Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ /изпълнител/, по силата на който изпълнителят се е задължил срещу възнаграждение да оказва правна помощ и съдействие на възложителя във връзка с осъществяване на процесуално представителство по н.а.х.д. № 1361/2017г. по описа на СРС, НО, 6 състав, пред всички инстанции, до окончателното решаване. При осъществяването на предмета на договора възложителят се е задължил да заплати на изпълнителя възнаграждение съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2 и ал. 7 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като е уговорено, че възложителят заплаща на изпълнителя възнаграждението след издаване на фактура, по банкова сметка на изпълнителя /с посочени номера на IBAN и BIC при Банка Д. АД/.

Пред настоящата инстанция са представени следните доказателства: фактура № 5 от 01.11.2017г. на стойност 444 лв. с ДДС, наименование на услугата – „процесуално представителство въззивна инстанция СРС нахд № 1361/2017г. бсв“, доставчик Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ ИН по ДДС: BG177217448, както и дневно извлечение № 9 от 20.11.2017г. от интернет системата за банкиране на [фирма], според което на 20.11.2017г. по IBAN: [банкова сметка] /IBAN на адвокатското дружество/, ЕИК[ЕИК] /изрично вписани във фактура № 5/01.11.2017г./ са постъпили 444 лв. от застрахователно дружество Е. по фактура № 5/01.11.2017г., с отбелязване: „Проц. Предст-во ахд. 1361“.

Представени са и фактура № 48 от 11.06.2018г. на стойност 480 лв. с ДДС, наименование на услугата – „процесуално представителство пред касационна инстанция по а.н.д. № 5011/2018г., АССГ, 20 състав, доставчик Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ ИН по ДДС: BG177217448, както и дневно извлечение № 50 от 21.06.2018г. от интернет системата за банкиране на [фирма], според което на 21.06.2018г. по IBAN: [банкова сметка] /IBAN на адвокатското дружество/, ЕИК[ЕИК] /изрично вписани във фактура № 48/11.06.2018г./ са постъпили 2 170 лв. от застрахователно дружество Е. по фактури № 44, 45, 46, 47, 48 и 51, издадени за периода 22.05 – 18.06.2018г.

Към исковата молба е приложен и Акт за регистрация по ЗДДС № 220421701710774/27.10.2017г. на Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, тъй като е подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. Пасивната процесуална правоспособност по исковете за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл. 205 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Комисията за финансов надзор е юридическо лице /чл. 3, ал. 1 от Правилник за устройството и дейността на КФН и на нейната администрация/, поради което искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимиран ответник.

След като са наведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на

административните съдилища /Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на ВКС и ВАС на РБ/.

Разгледан по същество искът е частично основателен по следните съображения:

По аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата урежда фактическия състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включващ следните елементи: незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана.

Ищецът обосновава своята претенция за обезщетение с твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила съдебен акт.

Съдът приема, че предявеният иск е безспорно доказан по основание и частично по размер.

В случая е издадено наказателно постановление, което е отменено с влязло в сила решение на въззивната инстанция. Неотносими за ангажиране на отговорността по ЗОДОВ са мотивите на съда да отмени наказателното постановление. По тази причина са неоснователни доводите на ответника, че всъщност не бил налице незаконосъобразен акт на държавен орган, тъй като наказателното постановление било отменено на формално основание – поради влязъл в сила нов, по-благоприятен закон за санкционираното лице.

Налице е имуществена вреда - неблагоприятно изменение в имуществената сфера на ищеца в заявления с ИМ размер на 924 лева, представляващи сумата за заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 1361/2017г. на СРС /444 лв./ и по КНАХД № 5011/2018г. на АССГ /480 лв./. Както се посочи, видно от фактура № 5 от 01.11.2017г., т.е. издадена по време на висящността на НАХД № 1361/2017г. на СРС и представеното дневно извлечение от интернет банкиране на [фирма], на 20.11.2017г. по сметка на Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ е постъпило плащане в размер на 444 лв., направено от ищеца ЗД [фирма] за процесуално представителство по посоченото дело на СРС. Видно от фактура № 48 от 11.06.2018г., т.е. издадена по време на висящността на КНАХД № 5011/2018г. на АССГ и представеното дневно извлечение от интернет банкиране на [фирма], на 21.06.2018г. по сметка на Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ е постъпило плащане в размер на 2 170 лв., направено от ищеца ЗД [фирма] по осем фактури, издадени за периода 22.05.-18.06.2018г., сред които и фактура № 48.

Представените доказателства /банкови извлечения/ са официални удостоверителни документи, които се ползват с материална доказателствена сила за удостоверените с тях обстоятелства, т.е. за извършеното плащане. В т. III от отговора на исковата молба ответникът е заявил, че на основание чл. 193, ал. 1 и 3 от ГПК оспорва истинността (автентичност, вярност на съдържанието, достоверност на датите) на приложените

към ИМ доказателства под № 5 (договор за правна защита и съдействие от 01.11.2017г.), № 6 (фактура № 5 от 01.11.2017г. и дневно извлечение от 20.11.2017г.), № 7 (фактура № 48 от 11.06.2018г. и дневно извлечение от 21.06.2018г.) и моли същите да бъдат изключени от доказателствената съвкупност. В съдебно заседание на 12.11.2019г. процесуалният представител на ответника е направил изрично изявление, че не желае да се открива нарочно производство по чл. 193, ал. 1 от ГПК за оспорване истинността на описаните документи, но желае същите да бъдат изключени от доказателствения материал. По тази причина съдът не е открил производство по чл. 193, ал. 3 от ГПК, в хода на което да укаже на страните какво е разпределението на доказателствената им тежест.

Предвид липсата на открито производство по реда на чл. 193, ал. 1 от ГПК, в рамките на което евентуално да бъде оборена материалната доказателствена сила на описаните документи /банкови извлечения/, съдът приема, че същите представляват годни доказателства, удостоверяващи по безспорен начин твърдяното в исковата молба заплащане на адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции във връзка с обжалване на процесното НП. Ето защо съдът приема, че е доказано заплащане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС, респ. АССГ в заявения размер от 924 лв. Ищецът не би разходвал тези средства, ако не беше издадено наказателното постановление, за обжалването на което е ангажирал квалифициран защитник. Адвокатската защита се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора. Тази вреда действително е пряк и непосредствен резултат от издаденото и отменено по съдебен ред НП /Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия/.

В отговора на исковата молба ответникът е направил възражение, че по делата във връзка с обжалване на процесното НП не е приложен договор за правна защита и съдействие. В тази връзка съдът намира следното:

В настоящото исково производство по ЗОДОВ ищецът е представил договор за правна защита и съдействие от 01.11.2017г., сключен между ЗД [фирма] /възложител/ и Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ /изпълнител/, по силата на който изпълнителят се задължава срещу възнаграждение да оказва правна помощ и съдействие на възложителя във връзка с осъществяване на процесуално представителство по н.а.х.д. № 1361/2017г. по описа на СРС, НО, 6 състав, пред всички инстанции, до окончателното решаване. Както се посочи, в т. III от отговора на исковата молба ответникът е оспорил и представения договор за правна защита и съдействие, но в съдебно заседание изрично е заявил, че не прави искане да се отрие нарочно производство по реда на чл. 193, ал. 1 от ГПК. Договорът за правна помощ е частен свидетелстващ документ, който при липсата на основания, поставящи под съмнение неговата доказателствена стойност, следва да бъде ценен като достоверен източник на данни за връзката между него и извършеното от клиента плащане на сумата на адвокатския хонорар съгласно цитираните фактури и банкови извлечения. Същото важи и за издадените фактури, които също представляват частни свидетелстващи документи.

Независимо от това, следва да се посочи, че според чл. 25, ал. 1 от ЗА адвокатът представлява своя клиент въз основа на писмено пълномощно. В случая по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС е приложено пълномощно /л. 55/, с което ищецът е упълномощил всеки от съдружниците в адвокатското дружество да го представлява до окончателното приключване на съдебното производство. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗА

адвокатът има право на възнаграждение за положения от него труд. Размерът на възнаграждението за всеки отделен случай на представителство и правна помощ се определя посредством договор. Нито Законът за адвокатурата, нито друг нормативен акт изискват този договор да бъде в писмена форма, за да бъде действителен /да породи целените с него права и задължения/. Принципната дължимост на това възнаграждение е законово регламентирана. В тази насока са напр.: Определение № 7892 от 29.06.2016 г. на ВАС по адм. д. № 6617/2016 г., II о.; Определение № 163 от 13.06.2016 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2266/2016 г., I г. о., ГК /"не установява изискване за писмена форма за действителност на договора за адвокатска услуга ..."/; Определение № 236 от 16.05.2016 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1714/2016 г., IV г. о., ГК /"...съгласно ТР № 6/6.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, писмената форма не е за действителност, а за доказване, поради което липсва пречка в случая договорът да е сключен устно, като изпълнението му - валидно извършеното плащане на сумата е установено с платежното нареждане и фактурата"/; Определение № 731 от 9.10.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 5256/2014 г., III г. о., ГК /"При договора за правна помощ писмената форма не е такава за действителност, нито липсата на писмен договор между адвокат и клиент пречи за упражняване на правото по чл. 36, ал. 2 от ЗА..."/, решение № 10555/17.08.2017г. по адм. дело № 7638/2016г. на ВАС и др. Дори и да не е уговорено възнаграждение, то на основание чл. 36, ал. 3 от ЗАдв., при липса на договор, по искане на адвоката, адвоката от Европейския съюз или клиента, адвокатският съвет определя възнаграждение съгласно наредбата на Висшия адвокатски съвет. В случая обаче, очевидно е налице, както изрична договорка, така и изпълнение посредством така направеното плащане по банков път на адвокатското възнаграждение.

Договорът за правна защита и съдействие, сключен между адвокат и страна по делото, е с характер на договор за поръчка по смисъла на чл. 280 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Нито в този закон, нито в специалния закон /чл. 36 от Закона за адвокатурата /ЗА/ има изискване за писмена форма като предпоставка за действителност на този договор. В разпоредбата на чл. 36, ал. 3 ЗА е уредена хипотезата на липса на писмен договор, в която съдът, по искане на адвоката, определя адвокатското възнаграждение. Последната не е предмет на обсъждане в мотивите на решението по т. д. № 6/2012 г. на ВКС. С т. 1 на това решение е тълкувана хипотезата на наличен между страната и надлежно упълномощен адвокат писмен договор за правна защита и съдействие, в който размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на плащане са договорени, като при плащане в брой приложеният към делото писмен договор има характер на разписка. Това обаче не изключва възможността процесуалното представителство да бъде осъществено на основание само на подписано от страната и адвоката пълномощно, а обемът на защитата и следващото се възнаграждение - уговорени устно. В този случай, ако по делото не са представени писмени доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение, искането за разноски би било неоснователно. В случая обаче са налице безспорни писмени доказателства за процесуално представителство и заплатено по банков път адвокатско възнаграждение." - Определение № 7892 от 29.06.2016 г. на ВАС по адм. д. № 6617/2016 г., II о. Настоящата хипотеза е аналогична на така цитираната. Налице е писмено упълномощаване на Адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ и всеки от съдружниците адв. З. В. и адв. Т. Я. от ищеца за процесуално представителство и защита по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС, 6

състав до окончателното му приключване с влязъл в сила акт и плащане, осъществено по банков път, с ясно посочено основание и размер. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с издаденото НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ. Приложените банкови извлечения представляват официални удостоверителни документи с конкретно посочени основания за превод /„процесуално представителство въззивна инстанция СРС нахд № 1361/2017г. бсв“ и „процесуално представителство пред касационна инстанция по а.н.д. № 5011/2018г., АССГ, 20 състав“/, които доказват плащане на адвокатското възнаграждение. Сумата от 444 лв. е постъпила по сметка на адвокатското дружество на 20.11.2017г., т.е. по време на висиящността на производството по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС /устните състезания са приключили на 07.03.2018г./, а сумата от 480 лв. е постъпила по сметка на адвокатското дружество на 21.06.2018г., т.е. по време на висиящността на производството по КНАХД № 5001/2018г. по описа на АССГ /устните състезания са приключили на 29.06.2018г./.

Заплатеното адвокатско възнаграждение по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС е в минимален размер /370 лв. – 300 лв. + 10% за горницата над 1 000 лв. / съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като са представени надлежни доказателства /Акт за регистрация по ЗДДС/, че адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС към датите на издаване на двете фактури. Съдът намира, че този размер на възнаграждението е справедлив и обоснован по смисъла на чл. 36, ал. 2 от ЗА съобразно фактическата и правна сложност на делото и конкретно предприетите процесуални действия от страна на адвоката за защита на правата и интересите на неговия клиент. Съгласно § 2а от ДР на Наредба № 1/2004г. за регистрираните по ЗДДС /каквото е адвокатското дружество/ длъжимият ДДС се начислява върху адвокатското възнаграждение и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Следователно сумата от 444 лв. /370 лв. адвокатско възнаграждение и 74 лв. ДДС/, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС, е реално доказана и следва да бъде присъдена на ищеца като обезщетение за претърпените от него имуществени вреди във връзка с отмененото НП.

Съгласно чл. 18, ал. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /Наредба № 1/2004г./ за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 /т.е. извън делата от административнонаказателен характер пред въззивната инстанция – районния съд/ възнаграждението е 300 лв. В случая ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред касационната инстанция в размер на 480 лв. с ДДС. Съдът намира за основателно възражението на ответника, че този размер е прекомерен, поради което счита, че следва да бъде редуциран до установения минимум от 300 лв. Този размер е справедлив и обоснован по смисъла на чл. 36, ал. 2 от ЗА съобразно фактическата и правна сложност на делото пред касационната инстанция, поради което на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 360 лв. с ДДС.

В този смисъл решение № 13810 от 16.10.2019г. по адм. дело № 1918/2019г. на ВАС, III отд. и решение № 7657 от 22.05.2019г. по адм. дело № 305/2019г. на ВАС, III отд., постановени по идентични случаи между същите страни.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 804 лв., от които 444 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 1361/2017г. по описа на СРС и 360 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 5001/2018г. по описа на АССГ, ведно със законната лихва, считано от 27.12.2018г. до окончателното изплащане на сумата. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая съдебното решение, с което е отменено наказателното постановление, е влязло в сила на 27.12.2018г., поради което и това е началният момент на дължимостта на законната лихва.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ основателна се явява претенцията на ищеца да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Съдът намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, поради което и съобразно чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004г. същото следва да бъде редуцирано до установения минимум от 300 лв. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в размер на 311 лв., от които 50 лв. държавна такса и 261 лв. заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно уважената част от иска.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисия за финансов надзор, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 804 (осемстотин и четири) лева, представляваща обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 1361/2017г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав и заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 5011/2018г. по описа на Административен съд София-град, XX касационен състав, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление № Р-10-624/13.12.2016г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, ведно със законната лихва, считано от 27.12.2018г. до окончателното плащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от 804 лв. до пълния предявен размер за сумата от 924 лв. ведно със законната лихва, считано от 27.12.2018г. до окончателното плащане на сумата.

ОСЪЖДА Комисия за финансов надзор, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 311 (триста и единадесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

